

2. Sprawy rozdzielane są izbom na zmianę, zgodnie z kolejnością rejestracji spraw w sekretariacie, w ramach trzech niezależnych list ustalonych na podstawie kryterium rodzaju sprawy:

- sprawy dotyczące stosowania zasad konkurencji obowiązujących przedsiębiorstwa, zasad dotyczących pomocy przyznawanej przez państwa i zasad dotyczących ochrony handlu;
- sprawy dotyczące praw własności intelektualnej, o których mowa w art. 130 § 1 regulaminu;
- wszystkie pozostałe sprawy.

W ramach tych list co piąty raz trzecia izba brana będzie pod uwagę dwa razy z rzędu.

Prezes Sądu będzie mógł zmienić opisaną wyżej kolejność, aby uwzględnić przypadki spraw powiązanych lub by zapewnić równomierne obciążenie pracą.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2006 r. — Bateaux Mouches przeciwko OHIM — Castanet (Bateaux Mouches)

(Sprawa T-365/06)

(2007/C 42/41)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: SA Compagnie des Bateaux Mouches (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. de Leusse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Jean-Noël Castanet (Paryż, Francja)

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi spółki Compagnie des Bateaux Mouches za dopuszczalną,
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 września 2006 r. (sprawa R 1172/2005-1 Castanet przeciwko Compagnie des Bateaux Mouches),
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „Bateaux Mouches” dla usług należących do klas 39, 41 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 336 122

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Jean-Noël Castanet

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (¹), ponieważ w zaskarżonej decyzji błędnie uznano znak towarowy skarżącej za opisowy i pozbawiony charakteru odróżniającego oraz orzeczono, że skarżąca nie wykazała, iż w odniesieniu do danych usług jej znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2006 r. — Holland Malt przeciwko Komisji

(Sprawa T-369/06)

(2007/C 42/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Holland Malt BV (Lieshout, Niderlandy) (przedstawiciele: O. W. Brouwer i D. Mes)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie w całości lub w części nieważności art. 1, 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania,
- zarządzenie wszelkich środków, które Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (200) 4196 wersja ostateczna ⁽¹⁾ z dnia 26 września 2006 r., na której mocy Komisja uznała subwencję, którą Niemcy warunkowo przyznały skarżącej, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła uznać subwencji za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem i twierdzi, że Komisja naruszyła art. 87 WE oraz kilka zasad prawa wspólnotowego. Te naruszenia to między innymi:

- 1) naruszenie art. 87 ust. 1 WE wynikające z braku udowodnienia, że subwencja stanowiła pomoc państwa w rozumieniu tego przepisu i z błędnej wykładni oraz błędnego zastosowania orzecznictwa wspólnotowego dotyczącego tej kwestii,
- 2) naruszenie art. 87 ust. 3 WE wynikające z:
 - a) błędnej wykładni i błędnego zastosowania wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy w sektorze rolnym ⁽²⁾,
 - b) braku odpowiedniego wyważenia korzystnych skutków subwencji i jej wpływu na warunki wymiany handlowej we Wspólnocie,
 - c) braku odpowiedniej oceny i ustalenia wpływu pomocy na zdolności produkcyjne w przemyśle słoju,
 - d) brak uwzględnienia zdarzeń i zmian, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją ze strony rządu niderlandzkiego o warunkowym przyznaniu subwencji a wydaniem przez Komisję zaskarżonej decyzji.
- 3) Naruszenie obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 253 WE.

⁽¹⁾ C 14/2005 (ex N 149/2004) Holland Malt BV.

⁽²⁾ Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy w sektorze rolnym (Dz. U. 2000, C 28, str. 2).

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2007 r. — Niemcy przeciwko Komisji**(Sprawa T-371/06)**

(2007/C 42/43)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, C. Schulze-Bahr, adwokat C. von Donat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2006) 4193 wersja ostateczna z dnia 25 września 2006 r. zmniejszającej pomoc finansową EFRR dla celu 2 programu Północnej Nadrenii — Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005) przyznaną na mocy decyzji Komisji nr K (97) 1120 z dnia 7 maja 1997 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła udział Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRE) w celu 2 programu Północnej Nadrenii — Westfalii.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 ⁽¹⁾, ponieważ nie wystąpiły przesłanki zmniejszenia pomocy. W tym względzie twierdzi ona w szczególności, że odstępstwa od indykatywnego planu finansowego nie stanowią istotnej zmiany programu.

Nawet gdyby miała mieć miejsce istotna zmiana programu, skarżąca twierdzi, że istnieje uprzednia zgoda Komisji, udzielona w postaci wydanych przez nią „Wytycznych w sprawie zakończenia finansowania działań operacyjnych (1994 — 1999) funduszy strukturalnych” (SEC (1999) 1316).

Przy założeniu, że wystąpiły przesłanki zmniejszenia pomocy, skarżąca podnosi, że pozwana nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych w odniesieniu do tego konkretnego programu. Zdaniem skarżącej zmniejszenie pomocy byłoby prawidłowe w aspekcie skorzystania z uprawnień dyskrecjonalnych, gdyby było ono ogólnie uzasadnione przy uwzględnieniu realizacji programu i osiągnięcia celu. Ponieważ pozwana nie skorzystała z tych uprawnień dyskrecjonalnych, zdaniem skarżącej wystąpił błąd w uzasadnieniu.